

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/87/2025
Identifikačné číslo spisu: 6724010628
Dátum vydania rozhodnutia: 17.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6724010628.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej trestnej veci obvineného Y. Ž. pre pokračovací zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prečin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 17. februára 2026 v Bratislave o dovolaní obvineného Y. Ž. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. septembra 2025, sp. zn. 3To/76/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. Ž. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 27. júna 2025, sp. zn. 1T/42/2024, uznal obvineného Y. Ž. vinným v bode 1) a 2) z pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona, v bode 3) z prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, v bode 4) z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 29. augusta 2024 v presne nezistenom čase maloletú Y. L., nar. X. I. XXXX, ako otčím maloletej, nahovoril na užitie marihuany tým spôsobom, že maloletá ju dvakrát vdýchla cez upravenú plechovku (tzv. bongo) a následne v šatni pre robotníkov v V., v areáli spoločnosti N., s.r.o., kde maloletá išla po vodu, jej prišlo nevoľno a sadla si na stoličku, pričom sa prebrala na to, že bola premiestnená do druhej miestnosti - šatne, sediac na stole do pol tela vyzlečená, pričom mala vyzlečené kraťasy a nohavičky, a obvinený jej lízal pošvu, kde mu ihneď odtlačila hlavu a povedala mu, aby prestal, aby to nerobil, čo však neuposlúchol, postavil sa a vnikol do jej pošvy násilne svojím penisom, načo maloletá pocítila bolesť a odsúvala sa od páchatel'a po stole ďalej a slovne mu povedala, aby prestal, načo prestal bez toho, aby ejakuloval, išiel sa osprchovať a maloletá sa obliekla, čím svojím konaním zneužil jej bezbranosť v stave nevoľnosti po užití marihuany a donútil ju k súloži aj napriek vyslovenému nesúhlasu zo strany maloletej poškodenej, pričom jej nespôsobil gynekologické zranenia;

2) obvinený ako otčím maloletej Y. L., nar. X. I. XXXX, v presne neurčenom čase v noci z 29. augusta 2024 na deň 30. augusta 2024, v izbe domu nachádzajúcom sa v areáli spoločnosti N., s.r.o., v V., využil opäť bezbrannosť maloletej po tom, ako si ľahla do postele a zaspala, obvinený ju začal v čase okolo 23.30 hod. hladíť po bokoch, stehnách a prsiach, na čo sa zobudila a žiadala, aby prestal, inak pôjde domov, čo uposlúchol a prestal, načo opätovne zaspala, a následne ju v spánku v čase po polnoci premiestnil z postele k sebe na zem, kde ju vyzliekol, priláhol ju a ešte počas spánku vnikol svojím penisom do jej pošvy, na čo sa maloletá zobudila, na sebe nemala oblečené pyžamové kraťasy, v ktorých zaspala, začala sa pod ním metať a žiadala ho, aby prestal, na čo do nej vošiel svojím penisom ešte asi štyrikrát, pričom prestal, z dôvodu, že maloletá sa sťažovala na bolesť a pri vychádzaní z nej medzi jej nohami zbadal krv, načo sa jej opýtal, či má menštruáciu, maloletá odpovedala, že nie, pričom prestal bez toho, aby ejakuloval, a maloletá si obliekla kraťasy pohodene na posteli a opäť si ľahla spať na posteľ, kedy sa v čase okolo 07.30 hod. zobudila na to, že sa jej obvinený znovu dotýka rukami, hladí ju a bozkáva od nôh, až po stehná a prechádzal perami po jej pokožke, kde ho rukou odtlačila, aby vstala, na čo sa jej opýtal, či ju môže vylízať, kde po jej odpovedi, že nie, vytiahol svoj penis a začal sa sám uspokojovať - masturbovať s jej nohavičkami, na čo maloletá vyšla z izby von a pri návrate videla, že ejakuloval do jej nohavičiek, ktoré držal v ruke, čo ju znechutilo, zbalila sa a išla domov, pričom jej nespôsobil gynekologické zranenia;

3) dňa 30. augusta 2024 v podvečer v presne nezistených hodinách v meste V. na schodoch ubytovne V. po tom, ako sedeli spolu na schodoch, maloletá Y. L., nar. X. I. XXXX a obvinený ako otčím maloletej, ktorého volá a považuje za svojho otca, ktorý ju vychovával od veku 3,5 roka po dobu 11 rokov, obvinený zneužil svoje uznané postavenie otčím, ktoré vyplývalo z jeho autority a vplyvu na maloletú a iným spôsobom ju sexuálne zneužil a to tak, že ju chytil za jednu nohu a strčil jej prsty do pošvy, na čo maloletá pocítila nepríjemnú bolesť, odstrčila ho a povedala mu slovné, aby prestal, že si to nepraje, prudko sa postavila a následne odišla, pričom jej nespôsobil gynekologické zranenia;

4) dňa 17. augusta 2024 v čase o 17.32 hod. v meste V., na parkovisku pred budovou ubytovne V., na adrese K. V. XXX, po slovnej hádke fyzicky napadol Ž. A., nar. X. Y. XXXX, trvale bytom L. XXX, a to takým spôsobom, že ju najskôr chytil obidvoma rukami okolo krku, mykal s ňou, následne sa jej podarilo vytrhnúť zo zovretia obvineného a z parkoviska prebehla asi 3 metre pred schody vedúce do objektu, kde ju dobehol, a tam ju najmenej dvakrát udrel do oblasti tvárovej časti hlavy a potom ju najmenej jedenkrát kopol do oblasti hlavy, kde bola v predklone, v dôsledku čoho takto uvedeným konaním Ž. A. spôsobil podľa znaleckého posudku č. 91/2024 Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o. Zvolen zranenie, a to zlomeninu nosovej kosti bez posunu úlomkov s obmedzením poškodenej v obvyklom spôsobe života, ktorú znalec stanovil na dobu 10 od úrazu a s primeranou dobou práceneschopnosti pri tomto type a druhu zranenia 10 dní od úrazu, pričom uvedeného skutku sa dopustil aj napriek tomu, že bol za obdobné konanie, a to za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil 20. januára 2024, keď sa hrubo správal voči osobe Y. Š., právoplatne postihnutý 20. januára 2024 v blokovom konaní pokutou vo výške 10 eur, číslo pokutového bloku A22 00156901 Obvodným oddelením PZ Levice.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rovnako mu podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona, uložil ochranný dohľad na dobu 1 roka. Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Ž. A., z titulu bolestného, škodu vo výške 572 eur (skutok 4).

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 10. septembra 2025, sp. zn. 3To/76/2025, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 9. októbra 2025 a jeho obhajcovi 3. októbra 2025, podal obvinený prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 5. novembra 2025 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený k porušeniu práva na obhajobu [dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pozn.] uviedol, že okresný súd odsudzujúci rozsudok a neskôr aj odvolací súd uznesenie o zamietnutí odvolania založili na jednom priamom dôkaze a tým je výpoveď poškodenej vo veci Y. L., ktorej výpoveď prakticky spochybňuje každý jeden vykonaný dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní. Podľa obvineného za zásadné pochybenie konajúceho prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu, že mu a ani jeho obhajcovi nebolo nikdy v priebehu prípravného konania a neskôr súdneho konania umožnené vypočuť samotnú poškodenú a ani opätovne vypočuť maloletého svedka D. Ž. V tejto súvislosti poukázal na výsluch svedkyne Ž. A. (družka obvineného a matka poškodenej Y. L. a svedkyne H. Ž., pozn.) z hlavného pojednávania 12. februára 2025. Poznamenal, že podľa Úradného záznamu z 24. septembra 2024 je zrejme, že obhajca sa vyjadril, že toho času netrvá na výpovedi maloletej poškodenej, pričom návrh na jej výsluch obhajoba prehodnotí po výsledkoch znaleckého skúmania. Práve po doručení týchto znaleckých posudkov obhajobe, obhajca písomným podaním z 11. decembra 2024 doručil vyšetrovateľovi do prípravného konania Návrh na vykonanie dôkazu z 11. decembra 2024, ktorého obsahom bol návrh na opakované vypočutie poškodenej. Na tomto návrhu obhajoba trvala aj pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, pričom tento návrh na vykonanie dokazovania bol zo strany vyšetrovateľa zamietnutý v Zápisnici o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo 17. decembra 2024. Doplnil, že vyšetrovateľ v prípravnom konaní, neskôr aj samosudca v konaní pred súdom a nakoniec aj senát odvolacieho súdu vykonanie tohto dôkazu zamietol a to s poukazom na závery znaleckého posudku č. 99/2024, ktorý vypracoval MUDr. R. V., znalec z odvetvia psychiatrie, ktorý neodporučil s poškodenou vykonávať ďalšie procesné úkony. Obvinený však opakovane počas celého trestného konania poukazoval na opačný názor znalkyne z odvetvia psychológie PhDr. Y. F., ktorá na otázku č. 9 odpovedá, že aktuálnym vyšetrením poškodenej neboli zistené dôvody nemožnosti vykonať ďalšie procesné úkony s poškodenou v trestnej veci. Vo vzťahu k postupu oboch súdov poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. decembra 2025, sp. zn. 1 Tdo 70/2024, a uviedol, že výpoveď poškodenej bez akýchkoľvek pochybností predstavuje v tejto veci rozhodujúci dôkaz. Pokračoval, že bez jej svedectva by nebolo možné ustáliť priebeh skutkového deja a ani vytvoriť skutkovú vetu, nakoľko pri údajnom skutku označeného č. 1 a 3 bola na mieste len poškodená a obvinený a pri skutku označenom ako č. 2 mala byť pri tomto prítomná aj dcéra obvineného a svedkyňa H. Ž., tá však vo svojej výpovedi tvrdila, že spala a nič si z tohto údajného skutku nevnímala. S poukazom na uvedené, tak jediným priamym dôkazom v jeho veci je pochybná výpoveď poškodenej. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5 To 20/2010, a na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/47/2018.

Ďalej obvinený uviedol, že jeho právo na obhajobu bolo porušené aj s poukazom na už citovanú výpoveď svedka Ž. A., z ktorej vyplýva, že poškodená ovplyvňovala svoju sestru v tom zmysle, ako vypovedať v tejto trestnej veci a zároveň, že D. Ž. bola naozaj svedkom celého skutku č. 1 až č. 3 a vie sa k priebehu týchto udalostí bližšie vyjadriť. Obhajoba po tejto výpovedi na hlavnom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 12. februára 2025 okamžite žiadala opakovane vypočuť maloletú svedkyňu H. Ž. na hlavnom pojednávaní, aby sa k týmto skutočnostiam vyjadrila. Poznamenal, že návrh na vykonanie opakovaného výsluchu H. Ž. bol okresným súdom obhajobe zamietnutý. Pokračoval, že nemal a ani jeho obhajca možnosť klásť H. Ž. relevantné otázky a konfrontovať ju s výpoveďou jej matky, nakoľko tieto skutočnosti odzneli až na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 12. februára 2025. Podľa názoru obvineného je samotný obsah výsluchu svedkyne H. Ž. znedôveryhodnený samotnou výpoveďou jej matky Ž. A.; k týmto zásadným tvrdeniam matky svedkyne sa táto nemala možnosť vyjadriť.

S poukazom na uvedené mal obvinený za to, že postupom oboch súdov boli porušené zásady trestného konania a to zásada práva na obhajobu (in concreto zásada kontradiktórneho konania), vyjadrená v § 2 ods. 9 Trestného poriadku, ďalej zakotvená v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Táto skutočnosť podľa obvineného zakladá dôvod pre zrušenie oboch rozhodnutí vo veci.

Vo vzťahu k nesprávnemu právnenému posúdeniu zisteného skutku [dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pozn.] obvinený stručne zhrnul, ktoré dôkazy výpoveď poškodenej

znedôveryhodňujú [krivá výpoveď poškodenej v tomto konaní alternatívne v trestnom konaní vedenom pod ČVS: OPR-242/1-VYS-ZV-2023 rovnako smerujúca voči obvinenému; rozpory medzi výpoveďou poškodenej pri výsluchu podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku z 31. augusta 2024 a výpoveďou poškodenej z 2. septembra 2024; rozpory medzi výpoveďou poškodenej pri vyšetrení znalcom a výpoveďou poškodenej z 2. septembra 2024 (vlastné vyšetrenie psychologičky na PhDr. Y. F. č. 45/2024, str. 82-84); rozpory medzi výpoveďou poškodenej podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku z 31. augusta 2024 a výpoveďou poškodenej z 2. septembra 2024 s výpoveďou svedka (sestry poškodenej) H. Ž.; závery znaleckých posudkov psychiatričky MUDr. R. F., znalecký posudok č. 41/2024 a psychologičky PhDr. Q. znalecký posudok č. 17/2024 (posudky boli vypracované v trestnej veci vedenej pod ČVS: OPR-242/1-VYS-ZV-2023); záver znaleckého posudku č. 45/24 z odvetvia psychológie PhDr. Y. F.; výpoveď matky poškodenej Ž. A. z 12. februára 2025; výsluchy štyroch vychovávateľiek poškodenej z CDR (Centrum pre deti a rodiny, pozn.) Kremnica; Lekárska správa Nemocnice Agel vo Zvolene z 31. augusta 2024] a následne sa k týmto podrobnejšie vyjadril.

Obvinený pripomenul, že skutok č. 3, ktorý sa mal odohrať na schodoch ubytovne V. bolo možné podľa jeho názoru dokázať alebo vyvrátiť jednoduchým dokazovaním a to zabezpečením videozáznamu kamery, ktorá sníma vchod do ubytovne V. Tento záznam dokázali orgány činné v trestnom konaní zabezpečiť pri skutku č. 4, ktorý sa mal odohrať približne o týždeň skôr, ale pri oveľa závažnejšom skutku, takýto dôkaz nebol zabezpečený a ani v priebehu prípravného konania nikdy žiadaný. Poznámene, že navrhol vykonanie tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní, avšak tento záznam už k dispozícii ubytovňa V. nemala, nakoľko tento vymazala. Táto skutočnosť nemôže byť podľa obvineného na jeho ujmu, nakoľko úlohou obžalovaného nie je dokazovať svoju nevinu, ale úlohou orgánov činných v trestnom konaní je dokazovať vinu obžalovaného. Pokračoval, že skutok č. 3 popiera ako taký, nakoľko tento sa vôbec nestal a poškodená si tento vymyslela. Je podľa neho absolútne nepravdepodobné, že by sa niekde na schodoch ubytovne, kde je práve vo večerných hodinách pohyb ubytovaných a iných osôb najfrekvencovanejší pokúsil poškodenú sexuálne obťažovať práve týmto spôsobom.

Konštatoval, že trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, nemôže byť zároveň aplikovaný ani na skutok č. 1 a skutok č. 2, nakoľko zo spáchania tohto ho konajúci prokurátor pri skutku č. 1 a skutku č. 2 nikdy neobvinil, čo je logické, nakoľko trestný čin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) s poukazom na § 139 ods. 1, písm. a), písm. c) Trestného zákona vyžaduje nedobrovoľný pohlavný styk a pričom naopak trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona predpokladá, že takýto styk je dobrovoľný. A takýto skutok nemôže byť kvalifikovaný alternatívne aj ako znásilnenie a aj ako sexuálne zneužívanie. Nakoľko sa konajúci prokurátor rozhodol skutok č. 1 a skutok č. 2 stíhať ako znásilnenie, pri prvých dvoch skutkoch už nie je možné riešiť alternatívu sexuálneho násillia. Zopakoval, že existenciu skutku č. 3 popiera ako celok, pričom existencia tohto nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu; naopak jediný dôkaz, ktorý mohol bližšie objasniť priebeh údajného skutku č. 3 vykonaní včas nebol, čo mu nemôže byť na škodu.

Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho soudu Československé socialistické republiky z 15. mája 1963, sp. zn. Tzv 8/63 (publikovaný v Sbíre soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 46/1963), a rozhodnutie Krajského soudu v Plzni z 27. apríla 1963, sp. zn. 4 To 167/63 (publikovaný v Sbíre soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 14/1964), a s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia zhrnul, že skutky sa stali tak ako uvádza on. Obvinený mal za to, že súdu sa nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať, že je jednoznačne pravdivá verzia skutkového deja, ktorú tomuto predložila poškodená a naopak, že je bezpečne možné tvrdiť, že sa skutok nemohol stať, tak ako to uvádza on. Za týchto okolností mal za to, že nastala situácia, kedy nie je možné bezpečne určiť, ktorá z týchto dvoch variant skutkového deja zodpovedá skutočnosti a preto bol súd povinný zvoliť tú, ktorá je preňho priaznivejšia. Zároveň mal za to, že postupom prvostupňového soudu a odvolacieho soudu bolo porušené jeho právo na obhajobu podstatným spôsobom, keď ani jeden z konajúcich súdov neumožnil jemu a ani jeho obhajcovi klásť poškodenej otázky, resp. vôbec vykonať výsluch za prítomnosti jeho obhajcu a rovnako tak postupom, kedy súdy zamietli vykonať navrhovaný dôkaz a to opakované vypočutie svedka H. Ž..

Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na jednu zo základných zásad trestného konania in dubio pro reo obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že podľa § 386 ods. 1 Trestného

poriadku bol napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu porušený zákon v neprospech obvineného to podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. e) Trestného poriadku, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby zrušenú vec znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátorka“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou obvineného v písomných dôvodoch dovolania a je toho názoru, že dovolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, právoplatný v spojení s uznesením krajského súdu, je v súlade so zákonom, právne a skutkovo argumentačne nevybočujúci z rámca zákonných ustanovení. Napadnuté rozhodnutie vo všetkých výrokoch, tak o vine ako aj o treste, považovala prokurátorka za zákonné, vychádzajúce z rozsiahleho vykonaného dokazovania v trestnom konaní, pričom okresný aj krajský súd v odôvodnení napadnutých rozhodnutí dostatočne podrobne a v súlade s § 163 a nasl. Trestného poriadku uvádza, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia je taktiež podľa prokurátorky zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

V súvislosti s danou argumentáciou obhajoby prokurátorka poukázala na tú skutočnosť, že týmito okolnosťami sa v podrobnostiach zaoberal tak prvostupňový súd, ako aj súd rozhodujúci o odvolaní obvineného. Zdôraznila, že okrem priameho usvedčujúceho dôkazu proti obvinenému, ktorým je výpoveď poškodenej maloletej Y. L., na tomto mieste vstupuje do usporiadaného konzistentného celku dôkazov aj celý rad nepriamych dôkazov, ktoré v danej veci nie je možné opomíňať. Pokračovala, že výpoveď maloletej poškodenej Y. L. je v podstatných častiach podporená výpoveďou maloletej svedkyne H. Ž. Výsluch maloletej svedkyne H. Ž. bol v prípravnom konaní vykonaný s využitím technického zariadenia v zmysle § 135 Trestného poriadku, a prokurátorka zdôraznila, že za účasti obhajcu, ktorému bola daná možnosť kladenia otázok a tým bola plne zabezpečená zásada kontradiktórnosti vo vzťahu k menovanej svedkyňi. Tiež je podľa prokurátorky potrebné vziať do úvahy prejavy náklonnosti, ktoré obvinený smeroval voči maloletej poškodenej a ktoré dokumentuje rozsiahla komunikácia cestou sociálnych sietí zabezpečená do trestného konania. Poznamenala, že nie menej závažnými skutočnosťami sú preukázané podávanie omamných a psychotropných látok maloletej poškodenej zo strany obvineného. O uvedenom vypovedala maloletá svedkyňa a závery toxikologických skúmaní svedčia o aplikácii týchto látok poškodenu. Spleť nepriamych dôkazov usvedčujúcich obvineného dotvára krvná stopa zaistená na mieste činu, ktorá svedčí o násilnom pohlavnom styku vykonanom na maloletej poškodenej.

Ďalej prokurátorka uviedla, že výpoveďou svedkyne Ž. A. sa zaoberal prvostupňový súd a vyhodnotením všetkých dôkazov súd vyjadreniam svedkyne Ž. A. neuveril. Dôvodom takého postupu bolo okrem iného aj tá skutočnosť, že svedkyňa má z obvineného strach a bojí sa, čo bude, keď príde domov. Akékoľvek indicie o navádzaní maloletej svedkyne na výpoveď zo strany maloletej poškodenej neboli preukázané ani výpoveďami vychovávateľiek z CDR Kremnica. Dodala, že v dokazovaní bol skúmaný aj prípadný motív maloletej poškodenej k účelovosti, resp. klamlivosti výpovede smerujúcej voči obvinenému, pričom takýto motív u maloletej poškodenej preukázaný nebol.

K hodnoteniu dôkazov na ďalšej strane podľa prokurátorky pristupujú aj výsledky znaleckého skúmania vo vzťahu k sexualite a sexuálnej sfére u obvineného. Znalkyňa konštatovala, že u obvineného prevažuje pudová zložka, uvoľnenejší prístup k sexualite a tendencia k uspokojovaniu aktuálnej sexuálnej potreby, bez zamýšľania sa nad tým, koľko má vyhlídnutý sexuálny objekt rokov. Podľa prokurátorky bolo preukázané, že pred samotným aktom obvinený s maloletou poškodenu pozerali porno, čím sa mohla zvýšiť potreba sexuálnej túžby u obvineného.

Prokurátorka poznamenala, že tak ako právo na priamy kontradiktórny výsluch svedka v trestnom konaní nie je absolútne, tiež platí, že ani opätovný výsluch zraniteľnej obeť, nie je vylúčený. Je potrebné zohľadniť individuálne osobitosti konkrétneho prípadu, nielen s ohľadom na osobu, voči ktorej obhajoba trvá na opakovaní výsluchu (jej vek, zdravotný stav a iné), ale aj charakter prejednávanej trestnej veci. V neposlednom rade je potrebné vyhodnotiť všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, či obmedzenie práva obhajoby na kontradiktórnosť konania bola vyvážená ďalšími faktormi, a to na strane

maloletých osôb a s poukazom na súhrn dôkaznej situácie. Ako už bolo uvedené, výpoveď maloletej poškodenej Y. L. v danej veci nebola osamoteným usvedčujúcim dôkazom proti obvinenému. K tomuto dôkazu pristúpil celý rad nepriamych dôkazov. Zhrňujúco prokurátorka konštatovala, že dôvody dovolania kopírujú obranu obvineného počas celého trestného konania a s týmito sa priebežne vysporiadal tak prokurátor v prípravnom konaní, ako aj konajúci súd na úrovni prvého stupňa a stupňa odvolacieho.

Dodala, že v trestnom konaní súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obvineného na seba nadväzuje a dôkazy sa dopĺňajú a vzhľadom na ich rozsah, silu a celkovú dôkaznú hodnotu v tejto trestnej veci, vyvrátili obhajobu obvineného. Skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v prospech obvineného neboli v takej miere, ktorá by ho mala zbaviť trestnej zodpovednosti. Suma vykonaných dôkazov podľa prokurátorky spoľahlivo preukazuje, že obvinený spáchal skutok tak, ako bol ustálený v podanej obžalobe prokurátorom a ako o ňom rozhodol príslušný súd v napadnutom rozhodnutí. Takto preukázaná dôkazná situácia na hlavnom pojednávaní umožňovala rozhodnutie súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré je dovolanie podané, ktoré obhajoba v dovolaní špecifikovala podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, nie sú podľa prokurátorky dané, a preto navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia

dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom (napr. porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku). Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Žiada sa pripomenúť, že v zmysle platnej judikatúry je zásadným porušením práva na obhajobu najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania, ktoré smerujú k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (keď obvinený nemal obhajcu v prípade spadajúcom pod dôvod povinnej obhajoby, ak predmetné porušenie práva na obhajobu malo vplyv na priebeh alebo konečný výsledok trestného konania, tiež napr. vykonanie verejného zasadnutia o odvolaní bez prítomnosti obhajcu obvineného, hoci na to obvinený nedal súhlas a pod.). Právo na obhajobu je v zmysle dovolacieho dôvodu podľa písmena c) potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a jeho obsahom je, okrem iného, aj možnosť obvineného vznášať námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde.

Len samotná nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaných dôkazov nie je dôvod na podanie dovolania. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno ani považovať nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, resp. jeho nespokojnosť s tým, že nebolo vyhovené jeho návrhu na vykonanie dokazovania, ak súd takýto postup dostatočne a vecne správne odôvodnil. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je totiž čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rovnako v zmysle uvedeného, súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu. Iný než uvedený výklad by, napokon, viedol k tomu, že vykonané dôkazy by bolo nevyhnutné hodnotiť v prospech obvineného a súčasne by odporoval viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom vyplývajúcej zo zásady, že účelom dovolacieho konania (s výnimkou dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutia zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015, uznesenie najvyššieho súdu z 1. decembra 2020, sp. zn. 6 Tdo 65/2019, uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 71/2012).

Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že do obsahu základného práva zaručeného

v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04) (primerane uznesenie z 15. marca 2023, IV. ÚS 415/2020).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na kontradiktórny postup je potrebné poukázať na judikatúru, z ktorej vyplýva, že ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). Avšak, výnimku z kontradiktórneho postupu predstavujú výpovede svedkov, ktoré majú v zmysle § 263 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu; taký charakter majú aj výpovede svedkov mladších ako 15 rokov (§ 135 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku) (primerane pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 30/2010-II).

V súvislosti s argumentáciou obvineného, že obhajobe v priebehu prípravného konania a neskôr súdneho konania nikdy nebolo umožnené vypočuť samotnú poškodenú a ani opätovne vypočuť maloletú svedkyňu D. Ž., dovolací súd uvádza, že osobitný postup výsluchu svedka upravuje Trestný poriadok v § 135 pre prípad, ak je ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako 18 rokov a ak je zároveň alternatívne splnená jedna z nasledujúcich podmienok:

- a) takáto osoba svedka je vypočúvaná o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek, vzťah k osobe, ktorú obeť označila za páchatel'a, k osobe, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo k osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie, alebo závislosť od osoby, ktorú obeť označila za páchatel'a, osoby, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie, alebo
- b) ak ide o trestný čin proti ľudskej dôstojnosti (sexuálne trestné činy).

Osobitosť postupu pri výsluchu v takomto prípade spočíva predovšetkým v tom, že výsluch treba vykonávať obzvlášť ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať. K tejto osobitosti pristupujú ešte iné osobitné opatrenia, ktoré musia byť v prípade výsluchu svedkov mladších ako 18 rokov dodržané, pričom tieto sú konkretizované v odsekoch 1 až 4 § 135 Trestného poriadku.

Berúc do úvahy vyššie uvedené možno poukázať na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý odmietol vykonať výsluch maloletej poškodenej ako aj maloletej svedkyne D. Ž. na hlavnom pojednávaní, nakoľko maloletá poškodená je obzvlášť zraniteľnou obeťou v zmysle zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov. Z § 135 Trestného poriadku pritom vyplýva, že nie je explicitne nevyhnutné vykonávať opätovný výsluch dotknutej osoby, pričom v takomto prípade môže byť prečítaná zápisnica o výsluchu takéhoto svedka / poškodeného bez splnenia podmienok podľa § 263 Trestného poriadku, aby sa predišlo takzvanej druhotnej viktimizácii. Súd prvého stupňa odmietol vykonať osobný výsluch maloletej poškodenej aj s poukazom na závery znaleckého posudku MUDr. R. V., ktorý vzhľadom na nízku frustračnú toleranciu neodporučil s maloletou poškodenou ďalšie procesné úkony, z dôvodu rizika recidívy automutilačného, či skratového konania. Okrem toho okresný súd poukázal aj na lekársku správu z 12. mája 2025 (č. l. 1186), z ktorej vyplýva, že pri maloletej poškodenej sa vzhľadom na jej aktuálny zdravotný stav predpokladá dlhodobá liečba, ktorá by podľa názor súdu, s poukazom na závery MUDr. V., mohla byť opätovným výsluchom narušená. Pokiaľ

obvinený v tomto smere tvrdí, že takýmto konaním bolo porušené jeho právo na obhajobu, pretože mu bola odopretá možnosť klásť maloletej poškodenej otázky, tak súd poukazuje na Úradný záznam z 24. septembra 2024 (č. l. 169), z ktorého je zrejmé, že obhajoba v prípravnom konaní netrvala na opätovnom vypočutí maloletej poškodenej. Rovnako tak súd postupoval aj v prípade návrhu na vypočutie maloletej svedkyne H. Ž., kde s poukazom na jej vek (v čase konania pred súdom 10 rokov, pozn.), nepovažoval jej opätovné vypočutie za potrebné. O to viac keď prvotný výsluch bol v zmysle § 135 Trestného poriadku s využitím videokonferenčného zariadenia a aj za účasti obhajcu obvineného.

V predmetnej veci zo spisového materiálu vyplýva, že výsluchu maloletej poškodenej, ktorý bol so súhlasom obhajoby oboznámený na hlavnom pojednávaní 2. mája 2025 (č. l. 1159), sa vykonal za prítomnosti psychológa, sociálneho kurátora, prokurátora a opatrovníka, o úkone bola vyrozumená svedkyňa / matka Ž. A. (zápisnica o výsluchu svedka - osoby mladšej ako 18 rokov z 1. septembra 2024, č. l. 81 - 94). Predmetná výpoveď ako aj samotná maloletá poškodená boli následne v konaní podrobené znaleckému skúmaniu, z ktorých záverov (znalecký posudok č. 91/2024 PhDr. Y. F., č. l. 276 - 373, znalecký posudok č. 99/2024 MUDr. R. V., č. l. 379 - 442) vychádzal okresný súd pri svojom rozhodovaní.

Ďalej možno poukázať, že výsluch maloletej svedkyne H. Ž., ktorý bol so súhlasom obhajoby oboznámený na hlavnom pojednávaní 2. mája 2025 (č. l. 1161), sa vykonal za prítomnosti psychológa, sociálneho kurátora, prokurátora a ustanoveného obhajcu obvineného, o úkone bol upovedomený sociálny pracovník Centra pre deti a rodiny Kremnica (zápisnica o výsluchu osoby mladšej ako 14 rokov z 24. septembra 2024, č. l. 140 - 166). Rovnako pre úplnosť možno dodať, že zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu (zo 17. decembra 2024, č. l. 953 - 955) vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie vyšetrovania (č. l. 951 - 952) vyplýva, že uvedený písomný návrh vyšetrovateľka zamietla, nakoľko v zmysle znaleckého posudku MUDr. R. V. č. 99/2024 je v záveroch uvedené, že vzhľadom na nízku frustračnú toleranciu mladistvej neodporúča s poškodenou vykonávať ďalšie procesné úkony z dôvodu rizika recidívy, prípadného automutilačného či skratového konania u disharmonicky sa vyvíjajúcej osobnosti s emočne nestabilnými črtami. Zároveň vyšetrovateľka zamietla aj ostatné návrhy na doplnenie dokazovania.

Pri objasňovaní foriem trestných činov proti ľudskej dôstojnosti (znásilnenie, sexuálne násilie, sexuálne zneužívanie a súlož medzi príbuznými) alebo štádia vývoja predmetnej trestnej činnosti súdy vo všeobecnosti zakladajú svoje rozhodnutia na výsledkoch lekárskeho vyšetrení poškodených osôb, doplnených v prípade potreby ďalšími dôkazmi. Okresný súd síce dal obvinenému za pravdu, že výpoveď maloletej poškodenej Y. L. je jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, nemožno však v tomto smere opomenúť celý rad nepriamych dôkazov, ktoré je tiež potrebné vyhodnotiť. Súd po dôkladnom vyhodnotení týchto dôkazov dospel k záveru, že tieto spolu s výpoveďou poškodenej tvoria ucelenú reťaz dôkazov preukazujúcich vinu obvineného. Okresný súd vyhodnotil výpoveď maloletej poškodenej ako konzistentnú a presvedčivú. Rovnako zdôraznil, že výpoveď maloletej poškodenej Y. L. je v podstatných častiach podporená aj výpoveďou maloletej svedkyne H. Ž., ktorej výsluch bol v prípravnom konaní vykonaný s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku a obrazu podľa § 135 Trestného poriadku.

Okresný súd neopomenul výpoveď svedkyne Ž. A. z hlavného pojednávania, na ktorom uviedla, že maloletá svedkyňa H. Ž. sa jej priznala, že na takúto výpoveď mala byť navedená priamo zo strany maloletej poškodenej. Rovnako neušlo pozornosti okresného súdu, že v rámci výpovede svedkyňa zdôraznila, že H. Ž. jej povedala aj to, že obvinený maloletú poškodenú znásilnil, že pohlavný styk medzi nimi bol dobrovoľný. Okresný súd však uvedeným vyjadreniam svedkyne Ž. A. neuveril. Dôležitejším argumentom, prečo okresný súd neuveril výpovedi svedkyne Ž. A. je skutočnosť, že túto považoval za účelovú a urobenú zo strachu z osoby obvineného (predmetný záver okresného súdu vyplýva z Úradného záznamu z 31. augusta 2024, č. l. 591; a výpovede svedka npráp. E. C. z prípravného konania 24. septembra 2024, č. l. 175 - 176, a na hlavnom pojednávaní konaného 12. februára 2025, č. l. 1065).

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Dovolací súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani uzneseniu krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu ani iné nerešpektovanie práv obvineného. Naopak, jej právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa hlavného pojednávania a uplatňovať svoje práva, či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným (ako dovolateľom) skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto s týmto okruhom námietok dovolateľa nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Najvyšší súd (ako už jeho judikatúra chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Je potrebné tiež zdôrazniť, že podoba skutku uvedená vo výroku rozsudku (správnosť kvalifikácie ktorej sa preskúmava) sa nemôže považovať za doplnenú obsahom odôvodnenia rozsudku a dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

Najvyšší súd v kontexte vyššie uvedeného ako aj vo vzťahu k namietanej správnosti právnej kvalifikácie konania obvineného, poukazuje na argumentáciu a závery okresného súdu, ktorý po dôkladnom vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov (výsluch obvineného, výsluch poškodenej Ž. A., výsluch opatrovníčky maloletej poškodenej Mgr. V. Y., výsluch svedkov R. C., npráp. E. C., npráp. R. L., X.

V., V. U., Mgr. C. V., K. M.Ö. a tiež výsluch znalkyne RNDr. Ing. J. Q., a množstvo listinných dôkazov, znaleckých posudkov a DVD záznam) samostatne ako aj v ich súhrne a po starostlivom uvážení všetkých okolností, súd dospel k jednoznačnému záveru o tom, že skutky, ktoré sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku sa stali a spáchal ich práve obvinený. Podľa krajského súdu okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obvineného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona [v prípade skutkov v bodoch 1) a 2)], prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. c) Trestného zákona [v prípade skutku v bode 3)], prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona [v prípade skutku v bode 4)].

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v tomto smere v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Podľa krajského súdu okresný súd správne neuveril obrane obvineného, ktorej účelom je vyhnúť sa trestnému postihu za protiprávne konanie. Krajský súd zdôraznil, že všetkými námietkami sa okresný súd náležitým spôsobom zaoberal, vyhodnotil ich, v konečnom dôsledku prijal správny záver a možno teda jednoznačne konštatovať, že sa s nimi zákonným a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal, svoje závery podrobne a presvedčivo zdôvodnil, obvinený dostal na všetky svoje námietky vyčerpávajúce odpovede a v tomto smere mu nemožno skutočne nič vyčítať a bolo by v celku nadbytočné opakovať správne úvahy a argumentáciu okresného súdu. Ako správne uviedol okresný súd, trestná činnosť obvineného bola jednoznačne preukázaná usvedčujúcou výpoveďou mal. poškodenej, ktorá je v podstatných častiach podporená aj výpoveďou maloletej svedkyne D. Ž. V úplnej zhode s názorom okresného súdu krajský súd konštatoval, že u maloletej poškodenej nebol zistený žiaden motív k prekrúcaniu prežitých udalostí a z pohľadu krajského súdu potom niet jediného racionálneho dôvodu, aby súd usvedčujúcu výpoveď maloletej poškodenej a jej obsah nejakým spôsobom spochybňoval. Vychádzajúc v súhrne z rozsiahlo vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého dokazovania a svedeckých výpovedí vychovávateľiek z CDR Kremnica nemožno podľa názoru krajského súdu, na rozdiel od názoru obvineného, dospieť k záveru, že súd nemal vychádzať z usvedčujúcej výpovede maloletej poškodenej a túto považovať za osobu nedôveryhodnú. Krajský súd nemal žiadne pochybnosti o správnosti záveru okresného súdu, že obvinený sa predmetných skutkov dopustil. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že okresný súd náležite zistil skutkový stav a v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania uznal obvineného za vinného, nie je v prejednávanej trestnej veci zákonný priestor na aplikáciu zásady in dubio pro reo, ako sa domáha obvinený. Táto zásada sa totiž aplikuje vtedy, ak má súd pochybnosti o tom, že skutok spáchal obvinený, čo nie je tento prípad. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil len na obvineným namietanej výpovedi maloletej poškodenej; súčasne možno dodať, že obvineného zo spáchania trestnej činnosti usvedčujú, ako je vyššie uvedené, aj iné dôkazy a skutočnosti zistené v rámci vykonaného rozsiahleho dokazovania.

Námietky obvineného týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať. V konečnom dôsledku je však potrebné uviesť, že skutky založené na skutkových zisteniach, ktorými je dovolací súd viazaný, majú znaky skutkových podstat podradených pod správne právne kvalifikácie tak, ako k tomu dospeli súdy nižšieho stupňa.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Y. Ž. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.